

Руското правителство подценяваше даденитѣ отъ България жертви презъ войната съ Турция и по всички въпроси се отнасяше по-благосклонно къмъ Сърбия. Когато Сърбия поиска ревизия на договора, Русия не влѣзе въ ролята си на помирителъ, направи сериозно предупреждение само къмъ нашето правителство, за да го сплаши и принуди къмъ отстъпка, като му препоръча да се споразумѣе направо съ Сърбия и Гърция.

Предложението на руското правителство да се демобилизиратъ едновременно войскитѣ на всички съюзници, за да се избѣгне въоръженото сблъскване, бѣше веднага възприето отъ Сърбия и Гърция, които по този начинъ смѣтаха, че ще задържатъ по-сигурно завладѣнитѣ противъ договора земи. България не се съгласи на това и предложи следнитѣ условия за демобилизация:

1. сѣрбитѣ предварително да опразднятъ земитѣ, които по договора се падатъ намъ;
2. ако това не стане, всички велики сили да гарантиратъ, че Сърбия ще изпълни договора;
3. България да съсѣдоточи въ Македония толкова войски, колкото иматъ гърцитѣ и сѣрбитѣ заедно.

Тѣзи условия не бѣха приети нито отъ Русия, нито отъ Сърбия и Гърция. Нашиятъ министъръ-председателъ, като виждаше, че спорътъ не ще може да се разреши, а отъ друга страна, че воинственото настроение въ България се засилваше, даде оставката на правителството, което бѣше сключило договоритѣ. Новото правителство постепенно бѣ ввлѣчено въ воинствена политика. То смѣташе да действува енергично и по-решително, за да застави съюзницитѣ да изпълнятъ договора.

Въ сѣщото време сѣрбската военна лига поиска отъ своето правителство да даде ултиматумъ на България и, ако тя не удовлетвори сѣрбскитѣ искания, сѣрбската и грѣцка войски да я нападнатъ. Страхувайки се отъ отговорностъ, сѣрбското правителство отклони искането на военната лига.

На 9 юний въ София се събра Короненъ съветъ да реши: да се воюва ли съ Сърбия, или да се изпрати министъръ-председателъ въ Петербургъ, дето съвмѣстно съ тѣзи на Гърция и Сърбия да разрешатъ въпроса за демобилизацията на войскитѣ и да дочакатъ решението на договорния арбитъръ—руския царъ. За голѣмо съжаление, тогавашнитѣ наши държавници вземаха едно най-неподходящо решение: подаде се телеграма на нашия пълномощенъ министъръ въ Петербургъ да покани руския царъ въ седмдневенъ срокъ да се произнесе по спорния въпросъ между България и Сърбия. Рускиятъ царъ, обиденъ отъ този ултиматумъ, заяви, че Русия отсега нататкъ не желае да участвува въ сѣрбско-българския споръ. И въ резултатъ, следъ като се отказахме отъ прѣки преговори съ съюзницитѣ, ние си затворихме сами пѣтя къмъ мирното разрешение на въпроса чрезъ единствения посредникъ — Русия.

Между това, нашата войска презъ войната даде голѣми загуби въ убити, ранени и умрѣли отъ холера, когато войскитѣ на нашитѣ съюзници имаха само незначителни сблъсквания съ турцитѣ въ Македония, бѣха почти напълно запазени, добре отпочинали и добре снабдени. Нашата войска набързо се съсѣдоточа-